

Elutee

„Mina olen tee ja tõde ja elu.“ Joh. 14, 6.

Vihhite aga paljusisaldav lause. Mõne sõnaga on rohkem väljendatud kui kusalil mitmekõitelises teoses. Need kolm sõna moodustavad kolm suurt eluprobleemi.

Mõtleme eimesele sõnale. Kristus on oma jüngeritega koos. Läheneb aeg, kus ta peab kannatama ja risti löödama. Jüngerid ootab lahutus oma armastatud õpetajast.

Kristus tunneb, kuidas see mõjub tema jüngeritele. Erööstavalt sõnab ta neile: „Teie süda ärgu ehmatagu! Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse. Minu ilmas on palju elamuid. Kui see nii ei oleks, kas ma oleksin teile ütelnud: Ma lähen teile aset valmistama. Ja kui ma olen läinud ja teile ajeme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enese juure, et teiegi oleksite, kus mina olen. Ja kuhu mina lähen, seda teed te teate.“ Joh. 14, 1—4, uus tõlge. Kuid see ei rahulda jüngerid. Toomas küsib: „Jehand, ei meie tea, kuhu ja lähed; kuidas me võime teada teed?“ Jeesus vastas: „Mina olen tee ja tõde ja elu.“

Ka tänapäev on see küsimus inimeste huultel: „Kuidas me võime teada teed?“ Inimeste hingedes on igatjus leida seda teed, mis viib igavesse ellu. Visk inimkonna uskude ajalukku näitab kuidas inimesed on otsinud, et leida rahuldust oma hingedele, et ära pääseda.

Paganad otsivad rahuldust mitmesugustest ebajumalatest. Haritud eurooplased püüavad seda leida kunstist ja teadusest. Ükskõik mis kujul see otsimine ka ei oleks, see igatjus jääb ikkagi endiseks. „Õpeta mind, Jehoova, oma teele, ja juhata mind täisele teerajale.“ Kas me ei tunne enestegi rinnus seda igatjust, leida teed, mis viib meid kaduvusest igavikku.

Maailmas on faks teed. Kristus ütleb järgmiselt: „Minge sisse kitsast väravast, sest see värav on lai ja see tee on suur, mis viib hukatusse, ja palju on neid, kes sealt sisse lähewad. See värav on kitsas ja see tee on waewaline, mis viib ellu, ja pisut on neid, kes seda leiavad.“ Üks tee viib ellu, teine viib hukatusse.

Kristus ja tema õpetus on tee, mille kaudu jõuame igavikku. Kui maailm oli täis teadmatus, siis Jumal läkitas Kristuse selle ülesandega, et näidata inimkonnale teed, mille kaudu saada

igavesse ellu. Kristuse tuleku otsustav oli ilmuda inimestele taevast. Kristuse elu oli vaba kõigest sellest, mida nimetame patuks. Ta elas seda läbi, mida õpetas. Seepärast võis ta ka öelda enese kohta: „Mina olen tee. Ükski ei saa Isa juure muudu kui minu läbi.“ Nii moodustavad Kristuse sõnad, õpetused, elutee.

Juba järesele Jumala mehele nagu Laawet oli selge, et Jumala sõna valgustab inimeste eluteed. Seepärast võis ta öelda: „Sinu sõna on mu jalale lambiks ja valguseks mu jalateel.“

On tähtis teada, kas tee on õige, kas ta viib sibile. Iga inimene valib enesele elus teatava sibi, mida ta tahab saavutada. Eriti on noorus see, millal püstitatakse eesmärgid. Eesmärgi järele kujuneb ka elu ja iseloom. Seepärast on tähtis küsida, milline tee viib igavesse eesmärgile. Laawet ütleb: „Killega teeb noor inimene oma teeraja selgeks? Kui ta ennast peab Jumala sõna järele.“

Taevane õpetaja on meile kätte näidanud tee, millist peame silmas pidama. Apostel Peetrus toonitab seda järgmiselt: „Selleks olete teie kutsutud, ja ka Kristus on teie eest kannatanud ja teile tähe jätnud, et teie peate tema jälgedes käima.“ Edasi apostel näitab, milline on see tee, mida Kristus käis, ja millised on jäljed, mis Kristus jättis: „Kes ei ole pattu teinud ja selle suust ei ole petust leitud, kes ei sõimanud vastu, kui teda sõimati, kes ei ahwardanud, kui ta kannatas, waid andis selle hooleks, kes õieti kohut mõistab.“

Meis sõnus on palju öeldud. Sõegi rohkem kui oleksime soovunud kuulda. Tekib küsimus: kes juudab järelel teel käia. Tõesti, kitsas ja raske on see tee! Aga meile on ka suur julgustus. Jehand ütleb: „Ma tahan sind targaks teha ja sulle õpetada teed, mis ja pead käima, ja tahan sulle nõu anda ja oma silmaga sind juhtida.“ Hea on teadmine, et keegi meid juhib eluteel.

Kristus on tee, mis viib meid ellu.

Kujutleme kahte teed: üks on kitsas ja waewaline, teine lai ja kerge. Rumma neist valiksimine, kui me ei teaks nende lõppsihti. Muudugi teise, mis tõotab olevat nii kerge. Kui hea aga on see, et teame, mis on mõlema tee lõpptulemus.

Põhitõed ja arvamus

Pauluse esimeses raamatus Korintuse rahvale leiame järgmise kirjakoha: „Seepärast ehk teie jöote ehk joote, ehk mis teie iial teete, jeda tehke kõik Jumala auks. Ärge olge mitte pahanduseks ei Juuda rahvale, ei Kreeka rahvale ega Jumala kogudusele. Nõnda kui mina ka kõiges kõikide meele pärast olen, ja mina ei otfi mitte oma, vaid mitmete kasu, et nemad õndsaks jääksid.“ 1. Kor. 10, 31—33.

Pauluse poolt avaldatud põhimõtte võib paista meile võimatuks: meeldida ühel ajal Jumalale, maailma inimestele ja Jumala kogudusele. See on vastuolus meie kogemustega. Eks meie tea omast käest, et kõikidele inimestele meeldida on võimatu. Pealegi tunnistaks jäärane tegutsimine ja kõnelemine kahepaikkusest ja variseerlikkusest, sest ükski ei või kahte ühandat teenida. Seesugune toimimine nõuaks ohvriks tõe ja iseloomufindluse.

Mida mõtleb Paulus, nõudes usklikelt niisugust mitmekülgsust, meeldida igale inimesele? Kas Paulusel vastuseid ei olnud? Kas kõik olid temaga rahul? Tema kirjadest nähtub, et temal oli fookuspõrkeid Keewaga, Barnabaga ja paljude wendadega, eriti juutide joost.

Et Pauluse väljenduse tähendust õieti mõista, jelleks mõtleme veel ühele teisele tema väljendusele. Tema sõnad Mat. 1, 18. näitavad tõelikult piiritule suurmeelsusele. „Mis siis? Ometi kuulutatakse Kristust igal viisil, olgu silmakirjaks, olgu tões, ja selle pärast olen ma rõõmus ja tahan ka rõõmus olla.“ Kuid hoopis teisiti kõlawad tema sõnad Mat. 1, 8: „Aga ehk meiegi, ehk üks ingel taewast teist armuõpetust teile peaks kuulutama, peale selle, mis meie teile oleme kuulutanud, see olgu ära neetud.“ Mii kuidas need laused näiliselt üksteisele otse vastu käiwad, niisama lihtne on nende seletamine, kui mõtleme et Paulus oma ütluse esimeses osas kõneleb asjade käsitamiseviisi mitmekülgsusest, kuna ta oma ütluse teises osas kõneleb asjast endast. Meestel, kes kuulutasid ewangeeliumit, mida ka Paulus kuulutas, võisid jelleks tegutsemisjeks olla mitmesugused põhjused, mis Paulusele isiklikult ei meeldinud. Ta leppis sellega ja rõõmustas selle üle, et asja ennast edendati. Kui aga asi puutus asja enda, see on ewangeeliumi wõltsimisse ehk muutmisse, siis tema selles ei allunud inimestele ega inglitele. Niisugune oli Pauluse seisukoht põhitõdede ja arwamuste suhtes.

Ja meie? Kas meie seisukoht ewangeeliumi suhtes on kõikumatu ja kas oleme teiste arwamuste kallimises niisama suurmeelsed kui Paulus?

Kristus wõttis kõik oma tähendamissõnad loodusest ja jeda mitte kogemata, waid et anda meile õpetusi. Kas kõik lilled on ühewärwised? Kas neil kõigil on üks worm? Eks just mitmekesidus tee meile loodust eriti meeldiwaks ja armsaks? Kas peaksime siis selle üle imestama, et Jumal lõi inimesed näolt ja kujult mitmekesisteks ja andis igatühele mõistuse ja wabaduse mõtlemiseks. Eks just see and ole meie elu rikastamiseks wäga palju kaasa aidanud. Nutel, iseseiswatel mõttewiisidel on wäga palju kasulikke asju leiutatud ja maid avastatud. Kindlasti meie mõtted tihti ekkiwad; aga just seepärast me peamegi olema walmis õppima ja õpetust wõtma. Tardumus ja õppimisewastatus on paremad abinõud waimse ja waimuliku elu rikkendamiseks.

Me peame kasvama — usus, pühitsuses, tundmises ja kõikides kristliku elu woorustes. Meil tuleb elus nii mõnigi kord ümber asetuda, weel jägedamini mõtteid muuta. Mõned mõtlewad, et nad on juba oma elus nii targad, et neil pole waja midagi muuta. Tuleb pidada kinni põhimõttest, et iga ebaõige põhimõtte wahetamine parema ja täielikuma vastu on waimse ja waimuliku kasvu tõenduseks.

Et kõne all olewaid põhimõtteid õieti mõista, siis püüame järgnewalt selgitada põhitõdede ja isiklike arwamuste wahet. Näitena kasutame siin esitatud Pauluse sõnu. Ewangeelium tähendab asja ennast, põhitõdesid, kuid selle kuulutamise põhjused tähendawad arwamust. Ütleme näiteks, et kõik asjad, mis meie ewangeeliumi läbi õndsaksjaamiseks kuulutatakse, on põhitõed, põhimõtted. Põhitõed on: lunastus üksi Kristuse were läbi; piiblik ristimine ja pühadhtusjöömaae; sõnakuulmine Jumala käskudele, jne. Neid tõdesid peawad tunnustama kõik kogudusesse kuuluwad liikmed, sest need on põhitõed. On aga palju teisi punkte, mis keerleiwad küsimuse ümber, kuidas ühte wõi teist asja käsitada; selle üle võib olla mitmesuguseid waateid ja mõisteid. Kas ristimiskõned peawad olema mustast, hallist wõi walgest riidest, kas pühadhtusjöömaaja wiina tuleb wõtta ühest karikast wõi joob jeda igaüks eriklaasist, see on asja käsitamine, seega arwamus. Niisuguste asjade kohta ei saa teha reegleid, sest sellekohane käsk puudub piiblis.

Meil on põhjus rõhutada wahet põhitõdede ja arwamuste wahel ja jeda meie eneste pärast. Põhitõed on peaaesjad ja arwamusjed kõrwalasjad.

Arwamusi põhitõdedeks pidamine ja nende liigne rõhutamine wõimaldas wariseeridel asetada

usklikele rasked loormad. Arvamustest tehti põhitõed ja need tõsteti käskudeks. Selles peitub hädahoht ka praegu, mille eest tuleb hoiatada.

Järgmine niisama hädahohtlik pahe on jallimatus. Kes ei usu nii nagu mina usun, ega toimi minu õigekspidamise järele, see ei tee õieti. Ei tea, kuhu me küll wiimaks jõuaksime, kui igaüks peaks oma mõtteid maailmanna seadusteks, nii et teistimõtlejale ei jääks mingit ajupaika. Paulus, kes kaitstes südist ewangeeliumi tõdesid, läks oma töös nii kangele, et ta oli valmis loobuma oma wabadusest ja isiklikust arwamisest mõneski asjas, kui jeda nõudis üldsuje kasu. Ta ei kartnud, et jelle all kannataks temast endast lugupidamine või koguni Jumala tõde. Ta lubas kõigil maitsta ewangeeliumi wabadust ja jääda oma tõekspidamise juure; aga samal ajal ta wotas ka, et kus niisuguse wabaduse tarwitamine võiks kas ühele isikule või kogu asjale kahju tuua, seal peaks üksku soow paenutatama üldiste huwide alla. Seda ta tahabki wäljendada lausega: „Ja mina ei offi mitte oma, waid mitmete kasu, et nemad õndjaks jääksid.“ Nii oli lugu ebajumalate õhwrite jõomisega ja mitme muu asjaga. Ta oli oma juurmeelsuse juures tingimata ustaw oma põhimõtetele ja hoolimata ustawusest oma põhimõtetele siiski juurmeelne teiste wastu. Ewangeeliumimeelsele inimesele need mõisted ei ole wastukäiwad.

Nende põhimõtete tegelik kasutamine omab juure tähenduse meie isiklikus elus, ning ka perekonna- ja koguduseelus. Inimene, kes ei anna järele, kellel on alati õigus, kes mõtetewahetusel teistega tülli hatub ja haawunult tagasi tõmbub, see kannatab kindlasti kahju oma iseloomu juures. Ewangeelium on nii mitmekülgne, et see pakub igale iseloomule piirituid arenemismõimalusi. Seda võib waadelda igast küljest, mitte ükfi jellest waatepunktist, kus seisame meie. Ka pole elumõistmine ja kogemused kõikidel ühesugused, seepärast kujunewad arwamused mitmesugusteks. Üks tarwitab lastefaswatamisel witsja, teine ei tee jeda; üks armastab lugeda raamatuid, teine weedab oma waba aja looduses. Kas see kõik on seepärast ebapäide, et võib-olla mina ei tee jeda? Niisuguse walemõiste mõju annab end sagedasti tunda ka perekonnas, kus peale ühe isiku tõekspidamise ei jallita ühtki teist põhimõtet.

Ka tuleks õppida wahet tegema tähtsate ja wähentähtsate asjade wahel. Riitumises, muusikas, jõomises ja joomises ning kogu kristliku elu kujundamises on meil üldiselt makswad põhitõed; aga nende põhitõdede piirides võib igal ühel nende asjade kohta olla oma waated ja mõisted. Saal

juhusel on meie kohus austada meie ligimese waated ka siis, kui need ei ole meie waadetega kooskõlas. „Argu otfigu ükski, mis tema enese kasu ort, waid igauks otfigu, mis teise kasu on.“ 1. Kor. 10, 24.

Niisugune seisukohawõtmine on ühtlaselt kasulik nii ükfitisikule kui üldsujele. Sellega hoitakse ära mõnigi arusaamatus, ja meil wõimaldub siis nõupidamistes olla asjalikud ja wennalikud. Siis ei wõeta teiste arwamusi ja wäljendusi koge isikliku haawamisena, waid toimitakse üldpõhimõtete järele. Meie kõik wõime effida, aga siiski juurem pahe on mõelda, et minul on alati õigus. Seepärast kutsutaksegi meid wõtma oma kaasinimeste ja kaastööliste nõu, waatamata meie isiklikule iseiswusele. „Kus ei ole tarfa nõu, seal langeb rahwas, aga seal on õnnistus, kus on palju nõuandjaid.“ „Meeletuma wiis on õige tema meelest; aga kes nõu wõtab kuulda, see on tark.“ Op. j. 11, 14; 12, 15.

Prohwetiwaimu juhatustes leiame jelle kohta järgmisi näpunäiteid: „Koguduses on alati olnud neid, kes on püüdnud iseiswusele. Näib, et nad ei juuda mõista, et teistest äraolenematus võib täita inimese enesewaldusega, ja teda mõjutada enam toetuma oma otjustele, kui oma wendade nõule, eriti weel nende, keda Jumal on kutsunud juhtima oma tööd.“ „Iga tööline Jssjanda töös, kes heidab kõrwale need abinõud, mõeldes, et tema walgustus peab tulema otje Jumalast ja mitte kellegi teise poolt see asetab iseend hädahohtu jaada petetud ja kufutatud saatanaft. Jumal on oma tarkuses teinud eelhoolitjusi, et lähedane ühendus peaks walitsema ühel usklikul teisega ja ühel kogudusel teisega. Minult nõnda võib inimene olla huuteline töötama koos Jumalaga. Iga töörüist allub siis Pühale Waimule ja kõik usklikud püüawad siis üksmeeles organifeeritult ja hästi juhitult kuulutada maailmale Jumala armu ewangeeliumit.“ „Geschichte d. Apostel“, lhf. 158.

„Jumal on seadnud kogudusse mitmesuguste wõimetega mehi, et paljude ühendatud teadmiste läbi saaks leitud waimumeel. Kes aga oma kange iseloomu mõjul edasi läheb ja tõrgub kaasa töötamast nendega, kellel on kauaaegne läbielu Jumala töös, need pimestatakse endawalduse läbi ja nad saawad wõimetuks wahet tegema õiguse ja wale wahel. . . . Mõjud ükfi ei ole weel kindlaks juhtijaks kohustetäitmisel. Waenlane paneb inimesi sagedasti uskuma, et Jumal neid juhib, kuna nad tõelikult järgiwad ainult inimlikule tihutusele. Kui me aga hoolikalt wahwel oleme ja wendadega üheskoos nõu peame, siis selgub meile Jumala tahtmine, sest meile on töötatud: „Ta saadab alandlikud kaima nõnda kui kohus, ja õpetab alandlikke oma teele.“ Paul 25, 9. — Sealsamas, lhf. 267.

Tellige enesele „Misjoniteated“!

L. ainetel M. B.

Hiinast

General Komverentzi kassapidaja W. A. Nelson kirjeldab Hiinas valitsevate olude läbi meie tööle tekitatud kahjusid järgnevalt:

Kuigi me veel ei tea meie kaotuste lõppsummat, me siiski teame, et see kahju on suur. Ma järgnevalt märgin mõningaid neist.

Meie asutuste sissetulekute kaotamine, nii kui: Schanghai sanatooriumi ja kliiniku, kirjanduslao ja kolledži sissetulekud. Mõned neist asutustest, nii kui sanatoorium ja kliinik, andsid sissetuleku, millest võidi maksta mitte üksnes pärismaalastest ametnike palgad ja kulud, vaid ka välismaalastest töölise kulud, kes olid ühenduses nende asutustega. Siia juure tuleb veel arvata mitmed tuhanded dollarid, millega toetati meie tööd Hiina teistes osades. Nüüd on neist asutustest vahendite saamine lõppenud.

Töölise eest peab hoolitsema Hiina divisjon. Koliniskulud tuleb samuti tasuda, mis teeb välja juure summa.

Siis meie töölisele tekitatud kahjud. Paljud neist pidid oma elanud andma sõjaväe kasutada. Nad võisid oma mööblit ja muust varandusest päästa ainult selle aja, mis nad juutsid kaasa võtta käsi-pakkidena.

Siin juure tuleb arvata veel meie asutuste jaoks võetud ruumide üür, alates sellest ajast, mil meid välja aeti meie oma asutustest.

Peale selle on kõik Hiina divisjonile ja tema organitele kuuluvad ehitused Schanghai ja selle ümbruses palju kannatanud ja mõned neist on maani maha põlenud.

Divisjoni kontor on purustatud; tema pörandad on üles kistud ja aknad ning uksed purustatud. Sama saatus tabas ka Kauge-Ida akadeemia poeglaste ühiselamut; põnnikilud purustati tema varustuse keskuse, nii et wegi leotas

hoone seinad ja pörandad kui ka õpilastele kuuluva varanduse. Divisjoni peakorteri kirik ja hiinlaste ühiselamud said ka tublisti kannatada. Samuti purustati meie trükkikoja aknad ja kõik kirjatähed paisjati segamini pörandale. Et hoonete katused olid õjaliselt purustatud, siis wehm leotas läbi kõik neis ruumides olevad tööriistad, mööbli ja tööliste isikliku varanduse.

Sanatoorium Wuhan'is, Hantou lähedal, avati alles 1. oktoobril, nii kui see oli plaanitud. Hiina valitsuseringonnad vaatavad sellele asutusele suure huviga ja lootusega. Näis, et pidime sanatooriumi avamisega julgesti edasi astuma, et mitte kaotada oma head nime ja kuulsust Hiina juhtivate võimude ees. Ei tahaks kuidagi peatama jääda, kui oleme juba fõrd asjaga alanud. Schanghai sanatoorium oli määratud meie asutuse jaoks Wuhan'is teatud summa toetuseks, kuni saakime majanduslikult iseiseisvaks. Aga nüüd on Schanghai sanatoorium ise teise kohta ümber ajetatud ja kõik tema varandus on läinud. Mida me peakime nüüd peale hakkama? Meie usume, et sõja möödumisel edeneb meie töö siin enneolemata määral ja meil tuleks, maksku mis makjab, hoida alal meie keskus Wuhan'is.

Kirjandusladu Schanghai sai eriti kannatada. Põnnid purustasid hooned ja hirkasid tol korral seal ümbruses üle 300 inimese. 13 isikut neist hukkumist olid meie töölised ja nende perekonnaliikmed. Võimatu on kirjeldada raskust ja häda, mis seal tuli läbi elada. Kirjanduslao ja trükkikoja tööliskond on praegu mitmel pool laiali, ja on küjitatav, kas meie töölise grupp samas koosseisus veel fõrd kokku koguneb.

29. jaanuaril mõtleme kaastundes ja palves üldisele olukorrale ja meie tööle Hiinas.

Mis läheb see minule korda...

Matt. 27, 1-5.

1. Rabejugune waim on siin maailmas.
 - 1) Tõukab endast eemale. „Mis läheb see mulle korda!“
 - 2) Tõmbab endale lähemale. Luuka 19, 10; Joh. 6, 37.
Enejele kasu püüdmine; teiste aitamise. Kumb neist tõmbab meid.
2. Maailma waim — enese armastus.
 - 1) Fundale seisufõrd alles müümid Dmistegija.
 - 2) See on maailm! Kas pole rumal öelda, maailmas on parem.
 - 3) Enesearmastus on watu nurgakivi, suurte segaduste looja maailmas. Jof. 53, 6.
 - 4) See wiib maailma hukatusje. Matt. 25, 41-46. Maailm ütleb, mis mul nähastega, haigetega, paganatega jne. tegemist. See meelusus algas Rainiga.

3. Kristus selle vastu. Jof. 53, 4, 5.
 - 1) Rabejeistaastajest. Luuka 2, 49.
 - 2) Kristimise juures. Matt. 3, 14, 15.
 - 3) Kaastunne rahwa pärast. Matt. 9, 35-38; Joh. 4, 34. Matt. 23, 37; Luuka 19, 41.
 - 4) Ülempreesterlik pahve. Joh. 17.
 - 5) Kaastundest püüab fundast päästa.
 - 6) Kristil: hoolitseb oma eest, mõtleb rõõwile, palub waenlaste eest.
 - 7) Lähen teile asemeid walmistama.
 - 8) Ma tulen jälle.
 - 9) Ma olen teie juures maailma otsiani.
Mitte midagi endale, kõik sinulle!
4. Kuidas peakime olema. Wil. 2, 5-7.
Misjugune neist kabeest meelusest on parem? Mida tahame meie teha? Ma tahan teenida, aidata! See kõik läheb mulle korda!

Õnnelik perekond

Perekonna õnnest ja ilust kirjutavad kirjani-
kud ja laulavad laulikud ning kujutavad kunst-
nikud. Riigi, jeltkonna ja waimuliku elu juhid
juhivad alataja tähelepanu perekonna ilule ja
õnnele. Pühakiri, suurim raamat ja parim kunst-
titeos kõneleb lugemata kordi õnnelikust kui ka õn-
netuist perekondadest. Millest tuleb siis see, et ala-
tes juba wanast ajast kuni meie moodsa ajani kin-
gitakse perekonnale nii võrratu palju tähelepanu?

Perekond on pühim paik siin saduwas maail-
mas. Inimeselt on palju hümesid võetud. Kõi-
kidel ei ole ühevõrdjelt maist wara, ei ole ühe-
võrdjelt tööd ja leiba, ei ole isegi ühevõrdjelt
õhtu ja päikest, kuid perekonnaõnne võivad ometi
maitseda rikkad ja wäesed, haritud ja harimatud,
ühesõnaga kõik, kui nad aga ise jeda tahawad ega
tee oma perekonda õnnetuks.

Perekonnaõnne ei mõista waagida fullaga ega
kirjeldada sõnadega, — jeda tuleb isiklikult ko-
geda. Inimese enda käes on saavutada see õnn.

Perekond on muudugi see, kus on lapsed; was-
tajel korral on waid abielupaar. Loomulikult ja
terwes abielus peawad olema lapsed. See on
Zumala käik abielupaarile, antud juba loomisel.
Püha laulik ütleb: „Waata, lapsed on Jehoowa
pärisoja... Otskui nooled wägewa mehe käes,
nõnda on noore põlwe pojad.“

Ideaalse perekonna rajajad on isa ja ema. Abi-
kaasjade wastastikusest juhtest oleneb palju. Nad
kas ehitawad üles perekonnaõnne, wõi lõikawad
ise oma lihasse, kui ei hinda ülesandeid, mis on
neile usaldatud. Isa ja ema eeskujul peegeldub
hiljem lastes, seepärast tuleb õige tõsiselt võtta
perekonnaõnne küsimust.

Moodne abielu oma välisluuwidega ja waba-
meelsusega ja selle tulemusena nii kergemeelsete
abielulahutustega mõistagi ei räägi perekondade
õnne kasuks ega esita ideaalset perekonda.

Meie laste tulewik olgu meie pühim kohustus
perekonnas. Mitte üksnes nende materjaalne tu-
lewik, mitte üksnes nende haridus, waid esma-
joones ka nende waimulik elu ja tulewik. Kui
meie, wanemad, ei ole näidanud oma lastele teed
igaweste asjade juure, kui oleme seadnud neid elu-
teele ilma Zumalata, siis oleme võtnud oma hin-
ge peale hüü, mille pärast tuleb kord wastutust
anda maailmakohтус. Opetagem oma lapsi luge-
ma kahest raamatust: oma heast eeskujust kui ela-
wast raamatust, ja igawesest elusõnast, s. o. pü-
hakirjast. Kui meie lastel on usunkur elulaewas,
siis nad võiwad ka julgesti minna elumerele.

Ideaalne isa ja ema olla ja oma ülesandeid
õieti täita pole sugugi kerge. Kuipalju muret on

küll ajal oma perekonna heaolu pärast, kuipalju
enejesalgamist ja pingutusi, et võimaldada oma
lastele eluülsalpidamist, haridust ja helgemat tu-
lewiku. Isa mehisust wajab perekond. Isa me-
hisus sütitab lapsi õilsatele tegudele ja pinguta-
wale tööle. Eriti pojad wajawad mehist isa. Isa
hooleks on oma poegi kasvatada kindlameelsuse,
püsivuse, uskawuse ja hoolhuse läbi. „Minu isa
ütles mulle: „Püü on jälle meie maa. Püü on
jälle meie rahwas. Urmas poeg, sest rõõmusta!“
See on kujukas wäljendus isa meelsusest, mis ka
hiljem leegitab tema pojas — truud isamaalsus ja
wabadusearmastus.

„Kas ema südan tunned ja?“ on ilusaim ja
jügarwaim wäljendus ema kohta. Ema on pere-
konna õrnem ja ilusam ehe. Ideaalne ema elab
perekonnale ja pühendab end täiesti sellele. Kui
emal pole aega ise oma lapsi kasvatada, kui tal
pole aega perekonna jaoks, wõi kui ema puudub
perekonnas, siis puudub ka perekonna ilu, rõõm,
rahu ja õnn. Ema on perekonna hea waim, kes
tegutseb waikest oma armsate keskel ja annab oma
mõjuga kõigile õige juuna. Ema seob perekonda,
ema ühendab lahkmeeli, ema kergendab kõikide
häda ja walu, ema rõõmustab kaasa iga oma pe-
rekonnaliikme rõõmudega. Ema õpetas esimehed
täbed, esimehe laulusalmi, esimehe palwe; ema saa-
tis fooliteele ja hiljem eluteele.

„Musta oma isa ja ema, see on esimene käju-
sõna töötusega, et sinu käsi võiks hästi käia ja
sina võiksid kaua elada maa peal.“

Laste kohus on kõigiti kergendada oma wane-
mate tööd perekonna heaks. Mille muuga wõib
walmistada veel juuremat rõõmu oma wanema-
tele, kui sõnakuulmise läbi! Hoidugem oma wa-
nematele halle juukseid juure tekitamast!

Truudest abikaasjadest, uskawast eeskujulikust
isast, hellast hoolitsewast isiklikust emast ja sõna-
kuulmisest lastest jaame ideaalse perekonna. Ide-
aalse perekonna õnnistused on võrratud nii pere-
konnale endale kui ka riigile.

Ideaalse perekonna liikmed tunnewad endid
kindlasti maapealses paradisis. Sinna pesakesse
iga linnuke lendab jälle tagasi... Kui ka karm
surmakäsi lõhub selle perekonna ning lapsed on ot-
sekui eflinud linnud maailmalaanes laiali, siis
on hinges ikkagi rõõm ja mälestus perekonna endi-
sest pesakesest. Mälestused rõõmusest ja õnnest oma
wanemate juures on noortele allikaks omaene-
segi perekonna õnnelikust tegemisest.

Ed. Mägi.

Kodu mõju

Kodu peaks olema lapsele ilusaimaks paigaks maailmas, ja ema olgu kodu juurim külgetõmbejõud. Lastel on õrnatundeline loomus. Nad saavad kergesti õnnelikuks ja ka kergesti õnnetuks. Emad võivad jüdamliku karistusega ning armisate sõnadega ja tegudega hoida lapsed oma jüdamis lähedal.

Ema võib võita oma laste usalduse, kui ta paneb tähele nende tundeid ja juhib nende vestlemist ja tegevust; ja nii ta võib edukalt paranada nende pahad harjumused ning tõrjuda nende isekuse ja tujuksuse.

Emad peavad hoiduma selle eest, et ei kasvata oma lapsi isekaks ja olenevaks. Ärge laske lastes sellist mõtet esile kerkida, nagu oleksid nad kõige keskne ja kõik peab keerlema nende ümber. Mõned vanemad pühendavad oma lastele liig palju aega ja tähelepanu, kuid lapsi peab kasvutama nii, et nad oleksid niivõelda iseenesele jeltjiks ja arendaksid ise oma teravmeelsust ja osavust. Sel viisil lapsed harjuvad rahuldama lihtsate rõõmudega.

Kuid ärge jätke ka lapsi hooletusse. Mõnikord arvavad emad, kes mitmete muredega koormatud, et nad ei saa endale võtta aega oma laste õpetamiseks ja nende huvide rahuldamiseks. Kui aga lapsed oma vanemate juures kodus ei leia seda, mis rahuldaks nende igatsust osavõtu ja sõpruse järele, siis pöörduvad nad mujale, kus nende vaim ja iseloom võib olla hädaohtus.

Mõni ema ei käitu oma lastega järjekindlalt. Mõnikord annab ta lastele järele nende kahjuks, teiskord aga keelab neile mõne jüütu rõõmu.

Isa on perekonna pea. Ema ootab temalt armastust, osavõttu ja abi laste kasvatuses, ja seda

õigusega. Lapsed kuuluvad nii isale kui emale; isal peab olema niisama sugune huvi laste käitumisest kui emalgi. Lapsed ootavad toetust ja juhatust isalt; temal peab olema õige mõiste elust, mõjudest ja käitumisest. Selkõige peaks ta lastma end mõjutada Jumala armastusest ja sõnast, et võiks lapsi juhatada õigele teele. Isa on käsuandja majas, ja ta peaks nagu Abraham võtma Jumala käsu oma perekonna seaduseks. Lapsi ei pea lastma kõrvale kalduda teelt, mis Jumala sõnas märgitud. Nende vastuotsja soovid tuleb sõbralikult, kuid kindlalt, tagasi tõrjuda, ja nende pahad kalduvused maha harjutada.

Isa peab ka oma osa kaasa aitama, et teha kodu õnnelikuks. Ükskõik millised on tema mured ja raskused teenistuse alal, ta ei peaks ialgi lubama, et nende varjud tumestaks tema perekonda. Tulnud koju, ta peaks alati olema rõõmus ja lahke.

Isa on teatud mõttes perekonna preester, kes töötab altarile homniku- ja õhtuhõivri. Ema ja lapsed peavad temaga ühinema ja osa võtma palvusest. Isad ja emad, ärge jätke oma perekonda kogumata Jumala altari ette, üks kõik kui tungivad on teie talitused. Paluge, et inglid hoiaksid teid teie kodus.

Kodu peab olema koht, kus valitseb riiatus, laiskus ja armastus, ja kus on need vourused, seal valitseb rõõm ja õnn. Raskused võivad küll tungida üle kodu läve, sest see on inimese saatus, kuid armastus ja kannatlikkus peavad hoidma päikesepaiste jüdamis, kui mõni päev on pilvine. Riisuguses kodus viibivad Jumala inglid.

E. G. White.

Kristlik perekonnael

1. Perekond on peasammas koguduse, feltkonna- ja riigielus. Tema on üks aja paradüüfist siis, kui kodu on ka Jumala eluajameks, kui vahetorrad perekonnas on pühakirja valguses. 5. Moos. 4, 6—8.

1. Jumal andis inimesele aukse kodu, ja abielu. 1. Moos. 2, 8; 18. 23. 24.

2. Perekonna õnn ei ole äraolenem rikkusest ega kuulsusest, vaid Jumala Vaimust ja taeva rahust. Sp. i. 15, 17.

2. Vanemad ja lapsed.

1. Väastatiline armastus, lugupidamine ja hoolitus on õnneliku perekonna ja abielu alus. Ew. 6, 1—4; 5, 22—31.

a) Mehele: 1. Kor. 11, 3; Ew. 5, 25, 28; 1. Peetr. 3, 7; Kol. 3, 19; Tiit. 2, 6; 1. Tim. 5, 8.

b) Naisele: Kol. 3, 18; Ew. 5, 33; Tiit. 2, 4, 5; Sp. i. 31, 10—12.

2. Vanemate vahetord lastega.

Lastel läbi on antud juur varandus vanemate kätesse. Minutised asjad, mida võime siit maa pealt taevariiki kaasa viia, on meie lapsed.

Ew. 6, 4; 5. Moos. 6, 4—7; Paul 78, 2—8; Mal. 3, 24; 1. Samuel 1, 27, 28; 2. Tim. 3, 15.

a) Peab lapsi juhtima Jumala ja tema sõna juure.

b) Õige karistus on alati tarvilik ja päästab lapsi hukatusest.

3. Lastel vahetord vanematega.

Lapse kõige paremad sõbrad on vanemad. 2. Moos. 20, 12; Sp. 4, 1; 13, 1; 23, 22; 19, 26; Ew. 6, 1, 2; Kol. 3, 20; 1. Peetr. 5, 5, 6;

a) Viimaseaja suurim patt on vanemate sõna põlgamine. 2. Tim. 3, 1—5.

b) Vanadusele vaadatakse pilkamisega.

3. Perekonna vahetord Jumalaga.

1. Perekonna vahetord ja usuelu. Joh. 5, 39; Joofua 1, 6—8; Paul 1, 1—6; Matt. 6, 6; Mark. 1, 35; Lut. 6, 12; Paul 55, 18; Laan. 6, 11; Ebr. 10, 24, 25; Paul 89, 8.

Kui täidetakse mainitud ettekirjutused usus ja armastuses, siis võib perekond elada Jumala auks.

a) Perekond tõrd Jumala riigis. Ebr. 2, 13.

W. E.

Aruande andmine

Issand on meile, armjad kaasvõitlejad, teinud väikesteks kohuseks misjonitööst aruandmise. See korraldus ei ole tulnud salaja ja teadmata, nagu mõned arvavad, meie ridadesse. Sellel on aluseks Jumala soov ja meie kindel eesmärk meie kasvamiseks. „Kes teevad läbielusid Issanda töös, need peavad ka sellest aru andma, teifi seeläbi julgustades,“ nii kirjutas Issanda ümmardaja juba adventkuulutuse algaastail.

Käesoleval aastal oleme trüffinud uued misjonitöö nädalaaruande lehed. See on koostatud võimalikult selgesti ja arusaadavalt ja peaks nüüd igalhele võimaldama selle täitmise.

Aruandel olev esimene küsimus: Kas järgid hommikvalvet?, on juba küllaltki suureks põhjuseks selle aruandelehe täitmiseks.

Soodan, et käesoleval aastal iga kaasvõitleja kannab oma Piibli vahel hommikvalvekalendrit. Seda võime ka hästi kasutada selleks, et iga päeva mõõdues märgime sinna näidatud ruutudesse oma päevase misjonitöö. Tihti tuleb mitteamuandmine sellest, et oleme lihtsalt unustanud, mida oleme teinud. Rahju, kui unustame selle, mille läbi võiksime austada Jumalat ja edendada tööd.

Siis edasi, piibliaasta lugemine peaks jälle uuesti meie keskel hoogu võtma. Peame rohkem tuttavad olema oma usu alusega ja rõhuga, et võita kurgust ja kiusatusi. Vähemalt 30 protsenti meie liikmeist peaksid olema nende hulgas, kes tahavad Piibli aasta jooksul läbi lugeda. Kui järgime hommikvalvet ja piibliaastat, siis anname ka sellest hoolega igal nädalal aru.

Tahaksin kaasvõitlejate tähelepanu juhtida meie aruande teisele leheküljele. Seal on selgitatud märfused aruandmise kohta. Lugege need ifka ja jälle mõeldes läbi, et osata õieti aruannet anda.

Ma ei taha siinkohal mitte küsida, kas sina, kaasvõitleja, olid hoolas misjonitöö tegija ja korralik aruandja möödunud aastal. Ma soovin palju enam, et käesoleva aasta esimene weerand tooks meie kogudustest Jumalat austava ülevaate misjonitööst ja aruandjatest.

Meie ei taha unustada, et Jumala inimene peab olema hoolduse ja täpsuse eeskuj. Paljud kaasvõitlejad tunnevad aruandmise tähtsust. Olen rõõmus, et neid oli möödunud aasta viimasel weerandil üle 950 kaasvõitleja. Ütlen neile kõigile hüdamest tänu meie kodumaa ja ka maailmapõllu ühemisjoni töö kaasaaitamise eest!

Mida tegid aga teised ülejäänud kaasvõitlejad? Miks läksid nemad külmalt mööda sellest kohustusest ja eesõigusest ja võimalusest austada

Misjonitund

Veebruarikuul pidage misjonitund 12. veebruaril. Kõnelege teemal „Mis läheb see mulle korda“ ja lugege kirjutus „Aruande andmine“.

Jagage välja uued aruandelehed ja nüüdsest peale koguge neid jälle hoolega igal nädalal.

12. veebruaril tehke ka korjandus misjonikooli heaks.

Jumalat, ega näidanud mida Jumala arm on lubanud neil teha?

Mittearuandmisest peame piüüdma wabaneda, see tahab meie ühendust ja ühismeelt lõhkuda. Meile on küllaltki selge, et aruandmine ei ole mingi erilise au õffimine, vaid oma eesõiguse õige kasutamine koguduses. Ürgem unustagem, et aruanne on see, mis avab Jumala tööle värvavaid maailmas. Kui ta seda teeb, kas meie ei taha siis seda kaasa aidata?

W. Schön.

Misjonitöö nädalaaruanne

..... kuni 193.....

	Vanad	MV	JMV
I. Pühendus ja kasvatus.			
Kas tarvitad hommikvalvet?			
Kas järgid piibliaastat?			
II. Isiklik töö.			
Piiblitunde. Märkus 1.			
Misjonikäike. Märkus 2.			
Isikuid toodud h.-p.-kooli ja koosolekutele			
III. Kristlik avitustöö.			
Abistamise kordi. Märkus 3.			
1. Haigeravimisi. Märkus 4.			
2. Riietusosi antud			
3. Toiduaineid antud (kg.)			
4. Rahalist abi antud (senti)			
5. Isikuid toidetud (kordi)			
IV. Kirjanduslik töö. Märkus 5.			
Raamatuid levitatud			
Traktaate levitatud			
Ajakirju levitatud			
Misjonikirju kirjutatud			

Õppigem igapäev!

Adventuüfflik rõõmustab väga selle aulise kooli pärast, mida ta võib kuulastada igal hingamis-päeval. Sinna tõttame Piibli ja Õppetüki. Viimane on meie kõigile heaks juhtnööriks piibli-tõdede uurimisel. Midagi aulist on see, kui igal hingamis-päeval ühiselt kõigi kaasõpilajatega selles Kristuse koolis kinnitame ja süvendame oma usu ja lootuse kindlat alust. Kui ühendame on mõelda, kuidas Jumal terves maailmas oma lapfed ühendab.

Hingamis-päevakoolis õppimine muutub sulle rõõmuks, kui lähed sinna hästi ettevalmistatult, kui oled oma õppetükiga ühte kasvanud, oled võtnud endasje kõige jeda, mida õppetükk võib anda. Raskete ja piinlik on istuda ilma et oleks ojaasaamist kaasõpilajatega ja sügavat läbielu õppetükis mainitud tõdedega. Sinul on õppetükk,

ja pead seda hooliga uurima, et võiksid anda klassis tõstetud küsimusele küllalt kaaluka vastuse. Et seda saavutada, jelleks on, armas kaasõpilaja, meie liikumises auline korraldus. Sulle on tõsine üleskutsje liidu hingamis-päevakooli osakonna poolt, et ja armastaksid ja kätitaksid oma õppetükki, mitte ainult hingamis-päeva hommikul enne koolitundi, vaid igapäev terve nädala!

Kaasõpilajad, heame enestele see eesmärgiks, igapäev vähemalt mõned küsimused läbi võtta. Hea tahte ja jumalajõna armastamise juures saab see kõigile võimalikuks. Võtkem kuulda Jumala rahva hulgas nende vidadesse, kes uurivad õppetükki igapäev!

Jumala õnnistust jelleks ettevõtteks!

W. S.

Suuteline õpetaja

19. aja.

Selgus õpetamises.

Selgus õpetamises on kunst, mis väärt püüda omandada. Keerukatest sõnadest, ebajelgetest ja

Märkus 1. Siia märgitakse piiblitunnid perekondades ja üksikute juures, ning kõned koosolekuil. Kõik teised, kes lähevad niisugusel juhul aitamiseks kaasa, annavad oma tegevusest aru kui misjonikäigust.

Märkus 2. Misjonikäikude alla kuuluvad kõik külastused, mis teeme inimeste aitamise, haigete külastamise, tõeseletamise või misjonitöös kaasaaitamise otstarbel (laulukooris, kirjanduselevitamises, misjonireisidel jne.).

Märkus 3. Siia märgitakse abistamise korrad — juhtumid. Selle all on mõeldud avitustöö üldse, olgu siis riietusosade, toiduainete, küttematerjali või muude asjade annetamine abistamise eesmärgiga. Kui oleme kellelegi abiks olnud tema töös, siis märgime selle kui ühe abistamise korra. Mida aga abistamise korral tehti või milles see seisis, seda märgitakse veel eraldi alljärgnevatel punktides. Näiteks: Oleme annetanud kellelegi kuue, siis tuleb märkida ü k s „abistamise kord“ ja ü k s „riietusosa antud“. Kui oleme haiget ravinud ja ka ühe isiku toitnud, siis märgime — ü k s „haigeravitsus“, ü k s „isikuid toidetud“ ja „abistamiskordi“ k a k s.

Märkus 4. Siia märgime juhtumi, mil abistasime haiget. Näiteks: valvelolekul haige juures, masseerimisel, sidemetega kompresside tegemisel, jne. Sellisel juhul tuleb märkida „haigeravitsus“ ja ka „abistamise kord“.

Märkus 5. See punkt sisaldab müüdü, laenatud ja kingitud raamatuid, ajakirju, traktaate (ka piiblikaarte) ja lõikustänulehti.

arusaamatuteist nimetustest peaks hoidutama, eriti siis, kui õpetatakse noori. Selles asjas on meie eeskujuks Jeesuse õpetamine. Mõelge neile sügavatele ja mõistmatutele saladustele, milledest Ta oleks võinud rääkida, neid keerukaid sõnu ja kõneviisi, mida Ta oleks võinud tarvitada, mille mõte oleks olnud mõistatuslik ja läbitungimata. Kuid kunagi ei mäsjunud Õnnistegija oma õpetust või piltjelgitust niisugustesse arusaamatutesse sõnadesse, mida poleks mõistnud need, kes Teda kuulajid. Meie eesime tihti selles asjas. Kord läks keegi poisjs ühe uskliku juure ning küsis temalt nõu, et kuidas ta võib saada lahti oma pattude koormast. Temale vastati, et tema ainus lootus seisab selles, kui võtab vastu Jeesuse Kristuse kui lepituse oma pattude eest. Mis tähendab lepitus? Poisjs seda ei teadnud, ja tema juhataja ei seletanud seda temale ka ära. Tagajärg oli, et vastus ise pani kuini lunastustee, selle ajemel et seda arvada. Meie kui õpetajad oleme ehk tarvitanud sõnu, millede õiget tähendust me pole isegi täiesti mõistnud, ning tulemusena meie seletus ei olnud — ei võinudki olla — õpilasele õnnistuseks ja kasuks.

Keegi õpetab tõelikut siis, kui ta paneb teise teadma seda, mida ta enne ei teadnud.

Mitte see, mis õpetaja ise ütleb, ei tule tähelepanemisele tema töö tõelikul läbikatsumisel, vaid see, mis õpilased ütlevad tema õpetamise tulemusena.

Meie ei jää meele see, mida me ei mõista. Õpetajad mõnikord rahulduvad sellega, et annavad hülgauid seletusi raskete punktide kohta, ja kuna õpilased on nendega päri, siis nad mõtlewad, et viimastel on asiast põhjalik arusaamine. On hea, kui paneme tähele praktilise matemaatika õpetaja viise. Tema õpilastel on tegemist probleemiga, mille lahendamiseks nad vajavad abi. Õpetaja võtab ette hoolika seletuse, näidates selgesti asiast sõjalduvaid põhiseadusi ning nende tähenduslikult probleemide lahendamisele. Täab ta nüüd rahule, kui tema õpilased kiinitawad, et nad mõistawad seda kõike? Ei — ta kustutab ära oma arwud ja nõuab, et õpilased oma arusaamise näitamiseks lahendawad ise probleemi. Kas ei peaks wihade asiade õpetajad olema niijama hooljad, et jõuda kindlusele oma õpilaste tõelise edu üle? Mõned õpetajad teewad põhjalikult oma osa seletamises, kuid efiwad käiesti selles, et nende õpilased teeksid oma osa wastamises. Mlati pidage meeles, et mingist asiast rääkimine pole weel selle õpetamine. Mõne asi kohta antud selgujeta ja ebafindel informatsioon pole kellelegi kasuks. Õpetaja kindlat tõde. Õpeta seda lihtjalt. Julgusta oma õpilasi neid tõdesid arusaadawalt ja selgelt väljendama. Ebafindlad ja rahuldumata wastused on palju enam tingitud teadmise hooletusest, kui oma mõtte õige väljendamiswõime puudusest. „Ma tean, kuid ma ei saa ütelda.“ — selline wastus pole wastuwõetaw. Keegi, kes tõelikult on saanud asiast aru, wõib teatud selgusega ütelda seda, mida ta teab.

On hea, kui terwes õpetamises tarwitatakse korrapäraselt „järeleütlemise wiisi“. Täiskaswanud saawad sellest suuresti kasu ning laste juures on see ka wajalik. Kunagi ära räägi oma õpilastele seda, milles ja wõid neid wiia nii kaugele, et nad seda räägiwad julle. Siin tehakse tawaliselt wiga. Õpetaja peaks tarwitama kõige oma tarkuse ja osawuse wõimeid, et panna õpilast oma sõnadega väljendama seda, mida tema mõistus on kinni haaranud. Mõõtnumatult rohlem on wäärt, kui õpilane ütleb midagi oma sõnadega, isegi siis, kui ta seda teeb konarlikul ja komistawal wiisil, kui et sellest räägib õpetaja isusasti ja kõneojawalt. Kui õpilane wõib teatud asiast rääkida, siis ta ka teab seda. Sind ta wõib aga kuulda rääkivat ühest asiast mitu korda, ilma et sellest arusaamise saab. Püüdes aga ise rääkida, aitab see temal ka teatud asi mõista.

Sarwa wõib tuua informatsiooni, ilma et seda mingil wiisil jälle kivistaks. Õpetajal on waja paljudest asiadest rääkida. Kuid tark õpetaja, pärast seda, kui ta on annud wajalike informatsiooni, proowib oma õpilaste teadmist taktikaliste küsimustega, mis peawad näitama, kas õpilased on saanud kasu sellest, mis neile räägiti! Sageli hästiinformeeritud õpetaja puistab wälja niisu-

guse wõime igajuguseid asjaolusid, et õpilaste kõrwad ei taba midagi muud, kui ainult hääle kuminat. Tark õpetaja jühib aga asja nii, et tema õpilased pärast räägiwad temale kõike seda, mis ta ise on neile enne rääkinud. Me ei pea ka waga palju usaldama. Et meie õpilased wõiwad forrata seda, mis oleme neile õelnud, pole weel kindel tõendus, et nad meie mõtet mõistawad. Papagoi wõib forrata seda, millest ta ei saa aru. Telegrafiist wõib saata ja forrata märkide abil edasi antawat sõnumit, mille siju ta ise ei mõista. Õpetuseks on meie ka juhtum ühe targa inglise piiskopiga, kes oma arwamuse järele pidas selge kõne kirjatõha alusel: „Del mõtleb omas jüdames, et ei ole Jumalat.“ Pärast kõnelemist see piiskop küsis ühest tublist naisest, kes oli tema koguduse liige, et kas ta wõimustab selle kõne üle. „Do,“ sõnas naine, „see oli waga suurepäran; kuid mu härra, ma ikkagi usun, et on olemas üks Jumal.“ Tähtis kirikuwaimulik oli õpetanud sellele naisele wastupidist sellest, mida ta tõelikult tahtis õpetada. Õpetamine tähendab teha õpetüki punkte nii selgeks ja lihtjaks, et seda, mida on õeldud, ei wõida ainult mõista, waid et seda peab mõistutama.

Õpetaja wõib kergesti omandada harjumuse, et ta wõtab endale liig palju aega nende teadmiste edasiandmiseks, mis ta on saanud õppetüki uurimisel. Ta tuleb oma klassi ette täidetud jüdame ja meelega ning waimustatud tähtsatest tõdedest algab ta õppetüki läbiwõtmist, küsides mõned wähesed küsimused. Sageli wastused on aeglased tulema, ning õpetaja saab tundmise, et kallid silmapilgud möõduwad kasutamata. Mõeldes klassi äratada ta hüppab ise ainesse, ja enne, kui paneb tähele, on aeg möõdunud — õpetaja on pidanud oma kõne ning — õpilased pole teinud midagi.

Pidage meeles, õpetajad, need pole mitte wäikesed jutlused, mida teist wajatakse; mitte ainult mõistlikke jutuwajamisi, mitte üksnes ühe wõri kahe kõige parema liikme arendamist ei wajata, waid wajadus on just selleks, et peab õpetama, juhutama, arendama ja kaswatama iga klassiliiget piibli õppijaks ja kristlikuks misjonäriks.

Soowides teha õppetüki selgeks oma klassiliikmetele, kalduwad õpetajad tihti sellele weale, et nad annawad ise terve õppetüki kohta kätwa seletuse. Ja kuna õpilased sellega nõustuwad, siis õpetajad mõtlewad, et õpilastel on põhjalik arusaamine nende seletusest; tõepoolest aga ei juuda wiimased seda mõtet üldse väljendada. Ohutage õpilasi, et nad awaldawad oma mõtet selgete ja täpsete wastustega. Püüa oma klassi liikmetel esile tuua õppetüki tõdesid. Tawpita ennem forgitõmbaja kui trehtri põhimõtet.

F. Blummer.

Misjonipõllud

Loeng 12. weebbruaril.

Madagaskari misjoni ajalugu.

M. J. Bureaud.

Madagaskari saar avastati portugallaste poolt 1500. aasta paiku. Portugallased püüdsid jhibitada ärilisi juhteid madagassidega ja teha nad katoliiklasteks, kuid see ei läinud neil korda. Järgmisel sajandil peatusid hollandlased wahest juhuslikult sellel saarel; neil ei olnud eesmärki misjoneerida. Ingliseid tundsid selle saare vastu huvi ja tahtsid seda kajutada peatuskohaks teel Indiasse. Selleks toodi saarele 150 kolonisti. Mõned neist hukati madagasside poolt, teised surid troopiliseft haiguseft. Nii lõppes nende ettevõtte nurjumisega. Prantslased käisid Madagaskari saarel esimest korda 1527. aastal, kuid järgneva saja aasta kestel ei jäänud keegi sinna kauemaks peatumaks. Jseenesest mõista ewangelisatfioonile ei olnud mõeldagi, sest aeti ainult äri ja poliitikat. Nii ei tehtud eurooplaste poolt esialgu peaaegu midagi Madagaskari elanikele ewangeeliumi kuulutamiseks.

Kui 18. sajandi lõpul ja 19. sajandi algul misjonivaim uuesti lõffele läi ning piibli- ja misjoniseltfidi ahitati, siis mõeldi ka Madagaskari peale. Londoni misjoniselts saatis 1818. aastal David Jones'e ja Samuel Bewani madagasside juure. Jones'e abikaasa ja laps surid juba esimesel kuul, ja mõned kuud hiljem mattis Bewan oma lapse. Warsti surid ka Bewan'id ja Dawid Jones jäi ükfi järele. Ta läks Mauritfiusse saarele üle, ja näis nagu ebaõnnestus ka see misjonifatse. Mõne aasta pärast saadeti ta uuesti Madagaskarile. Ta pööras kuningas Radama I. poole ja sai loa kooli avamiseks; sest kuningas wajas haritud käsitöölisi. Jones kutsus enesele appi weel wiis misjonäriperekonda. Mõni nädal pärast nende kohalejõudmist pidi jällegi kaewatama kolm hauda. Üks trükkimeister ei jõudnud isegi oma asju pakist lahti wõtta, kui juba surm ta ära kutsus. Kaks trükkiladujat suri ka mõne päewa pärast.

Madagaskar on nõudnud mõnegi misjonäri elu! Ometi 13 aastat hiljem, 1831. aastal, nägid misjonärid tärkawat wilja oma õhwrift: 20 pärismaalast sai ristitud. Ometuseks sel ajal suri kuningas Radama, ja kuninganna Ranawalonona I., keda hüüti Weriseks, astus troonile. Neli aastat pärast esimest ristimist oli ristiusku ületulek keelatud surmanuhtluslega. Misjonärid aeti maalt wälja, nende koolid sulleti ja ümberpöörnuid koheldi kui loomi. Järgneva 38 aasta jaoks on misjoniajalugu Madagaskaril kirjutatud werega. Kristlased, kellest wõeti ära juhid, pidid läbi elama tagasiusumised, mis ei jäänud palju maha algkoguduse tagasiusumistest.

Pühakiri oli kannatawatele Madagaskari kristlastele ainjaks trüöstiks. See oli olemas trükitult juba enne raske aega ja loitis nagu tõrwif läbi pimedate aastate. Paljud finnitafid oma uskawuse surmaga. Wõitis jüiski ristiusk. Kuninganna suri, ja kui misjonärid tagasi pöörasid, leidsid nad enam usklikke kui oli aastakümneid warem.

Loeng 5. weebbruaril.

Esimehed läbielud Madagaskaril.

M. Raspal, esimene misjonär Madagaskaril.

Märtsikuul 1926. aastal alustafime töö Madagaskaril. Et wõida teha misjonitööd, jelleks pidi olema luba walitsuse poolt. Selle saamiseks oli tarwis esitada palwe kümne allkirjaga. Aga meid oli ainult kaks. Ilma loata ei tohtinud meie kahetset ega kolmetset koku tulla. Mis nüüd teha? Ewangeeliumi jaoks ei wõi olla ühtegi tahtust. Kui me ei tohtinud kuulutada, siis wõisime kirjandust lewitada. Me awafime sinna paumas tänawas raamatukampluse.

Õstjatele rääkijime üle leti meie tõest, niijüis pidafime wabalt ja tahtamatult piiblitunde. Kawast käis kaugelt küladest, me andsime neile kirjandust kaaja. Nad tulid jälle warsti tagasi. Tõde oli neid mõjutanud, nad tahtsid pidada hingamispäewa ja palusid rohkem juhatust. Ühe aasta pärast me saime loa pidada awalikke ettefandeid. Kuni teine misjonär Euroopast tuli, seni pidas üks koguduseliige koosolekuid Tanariwas.

1927. aasta oli iseäranis õnnistusrikas. Asta pärast oli h.p.-kooli 350 kuulastajat. Nad andsid rõõmsalt tunnistusi wõidust pahede üle. Ristimistalitus awaldas pärismaalastele jügawa mõju. Kirjandusewangelisatfiooni kaudu kujunes nõudmine meie kirjanduse järele nii suureks, et me wõisime warsti ise wälja anda õppetükid ja ühe kuukirja, mida kuus lewitati 1000 eksemplari. Meie töö oli warsti tuntud kogu saarel. Jsegi naaberjaarele tuli meie kirjandusele tellimisi.

Nagu mujal maailmas, nii ka Madagaskaril on kirjandusewangelistid esijoonel. Üks neist tubsdest töölistest töötas saare läänerrannal. Warsti tuli ühest hingamispäewast teise hulki inimesi koku, kes uskusid tõde. Me ei saanud neile jaata jutlustajat, kes neid oleks tööle rakendanud, ja jüiski nad kogusid juba kive palwela jaoks.

Küsiwatud seeme on kannud rohket wilja. Me warem olime ükfi, nüüd aga koguneb igal hingamispäewal tuhat, ja me olime weendunud, et me olime alles juure töö alguse juures.

Sädaft päästetud.

Kui umbes saja aasta eest ewangeelium pühitsetes esimesi wõite Madagaskaril, siis tuli sellele töötusrikkale algusele kurb lõpp. Misjonärid aeti maalt wälja, 400 kristlikku ametnikku wallandati ametist ja kõiki kristlasi karistati raske karistusega. Ewangeeliumi waenlased wõidurõõmutseksid; Madagaskar näis olewat lõplikult kadunud kristlusele, kui 20. augustil 1836. aastal wiimased misjonärid lahkusid saarelt.

Uga ka wäikese kristlaste grupi saatus oli selle fates, kes ei ole kunagi kaotanud ja kes wõib hädameid juhtida nagu veeojasid. Ta kutsus noore abielupaari juhtima pillutatud hulka. Mees oli warem olnud ettekuulutaja ja ebajumalatega kaupleja, aga ühe kristlasega rääkimise peale tuli pööre tema elus. Naise pöörmine oli weel imelisem. Ta kuulus paremasse perekonda ja oli wäga andunud paganlikule usukombele. Ühel päeval ta leidis, et rott on närinud jumalaskuju, ja tahtis muretseda nut. Seda wõis saada ainult nõialt, kes elas kangel meijas. Ta oli rõõmus, et enne ööd jõudis tema juure. Ta sai kaju sellestjamaast puust, mida ta harilikult tarwitas tuletegemiseks. Kui ta oli jõudnud tagasi oma kodukülla, küllastas teda noor kristlane. Ta ei tahtnud kuuldaagi kristlast, kes tahtis tema wanematest päritud kombeid muuta. Kristlane siis wõttis tasust piibli ja luges 3ei. 44, 6—23. Ta hakkas oma arwamuste üle järele mõtlema ja nii leidis ebajumalad olewat tühiised ning otjustas Kristuse poolt.

Juba mõne nädala pärast tuli tema usule läbifattumine. Tema teenija andis teda ära, ja ta mõisteti hurma. Uga tänu eestkostmise eest, mis tema isa ja wennad wõimude ees tegid, tema karistus mudeti ümber ja ta müüdi orjaks. Edaspidi oli temal õnne, et ta sai wabaks.

Kristuse tunnustajad.

Madagaskari misjoni ajaloo raskeim aeg oli hirmia werejamulise kuninganna Ranawalona 1. walitjuse ajal, kes tahtis kristlusi täiesti kaotada jellel saarel. Kuid ka jellel pimedal ajal Jumal äratas omale asjale juhi mehes nimega Mazoto.

See jagas oma riiswääljad kolme osja: vähim oja hoidis ta enesele, teise oja andis oma tööliste ja kolmanda oja andis tagasiutatud kristlastele. Ühe aasta pärast tapeti ta, ja üheksa aastat kestsid hirmjad tagasiutamised. Kogu Zmerina prowintsis otstiti kristlased nagu mõned kurjategijad üles. Hirmunud usklikud põgenesid siie-

Kui vähegi võimalik, muretsege enesele meie kuukirjad

Misjoniteated,
Meie Aeg,
Juhised Noortele.

maalt rannapiirkonda. Wiie õnnestus üle Mauritiuse Inglismaale pääseda, teised peitsid end fobastes. Paari aasta eest wõeti ette teine põgenemiskatse. Uga pooltel teel rannale said põgenikud kuninganna käsilaste poolt tabatud ja pealinna tagasi toodud. Kuninganna oli wihane. Ta laskis ühed tappa, ja teised jättis „jumalate otjustada“. Sellele ntürgikarikas ei oles mõjund, see oles pidanud wabaks saama, aga sellele see mõjus, see nagu suri oma siini pärast. . .

See paganluse ägedus siis ei saanud taksitada, et ristiusk leidis siisepääsu isegi kuninglikku perekonda. Usklikud lappisid oma piiblid ja laulu-raamatud ära, mis neile olid ära rifutud, ja neil läks korda Inglismaalt saada isegi uusi.

Pijut hiljem tõusis uus tagasiutumine. Relisteist julget Kristuse tunnustajat kufutati kaljult alla, neli põletati elusalt. Kuninglik prints Ramonjalt wõeti kõik eesõigused ja alandati lihhtaks jõduriks. 117 inimest wandi abelatesse, 46 müüdi orjadeks ja palju ohwitseri alandati auastmes ja saadeti sunnitööle. Siiski lewines ristiusk ikka weel.

Aastal 1857. woolas weelkord Kristuse tunnustajate weri. Me ei haffa siin kõiki nende kannatuksi kirjeldama. Alles kui kuninganna Ranawalona 1861. aastal suri, hingasid kristlased jälle fergemalt. Kuid weel täna on paganlus wihafelt ewangeeliumi wastu. Saatana relwad tänapäew on: ükskõiksus, moodus, materialism ja joomatõbi.

Ewangeelium andis weretunnustajatele jõudu findlaks jääda. Kolme-ingli-kuulutus kujundab tänapäew jällegi usklikkude hulka, kes on oma siwanemate wäärilised.

TRAKTAADID.

Oleme hakanud välja andma odawahinulist kirjandust — väikesi traktaate. Need on kasulikud ja õnnistuseks töökuulutuse levitamisel. Seni on ilmunud:

Igavese elu tee,	3 senti
Kristuse tagasitulek,	3 „
2300 aastat,	5 „
Ajakohane tõde,	5 „
Pühakiri,	5 „
Käsk ja ewangeelium,	20 „
Sealpool hauda,	25 „

Piibliuurimine

Kohtupäev

1. M. P. — Ap. t. 17, 31. On määratud päev, millal maailma üle kohus mõistetakse.

2. M. P. — Jlm. 14, 6, 7. Jumala kohus on teemas, ja igavene otsus tehasse ajal, kui inimesed siin maa peal on oma igapäevases tegevuses. Inglise kuulutab, see tähendab kuulutus saab kuulutatud kõigile suuharudele ja rahvastele. Seepärast, et on tulnud kohtutund, on eriline kuulutus.

3. M. P. — Laan. 7, 9—11. Kohtus on lais astet. Enne on eeluurimiskohus, kui asja uuritakse. Kui ei leita süüd, lõpetatakse asi. Kui aga leitakse olevat süütegusid, siis mõistetakse karistus. Nii on ka Jumala kohtutuga.

4. M. P. — Rog. 3, 17. Kohus veetakse õigete, ülekohutuste ja kuriade inglite üle. Jumala 1, 6.

5. M. P. — 1. Peetr. 4, 17. Kohus algab õigete, kes on Jumala koda. Kui Kristus tuleb, siis iga õige tõuseb üles ja saab suurematu osumise, kuid teised surevad ei tõuse enne tubande aasta möödumist. Jlm. 20, 5. Kui Kristus tuleb, siis iga õige elavale seas saab muudetud surematuks, kuna teised saavad surma. See näitab, et Kristuse tuleku puhul on juba kõikide saatus kindlaks määratud.

6. M. P. — 3. Moos. 23, 26—30. Aralepitamis-päev, millal sai pühastatud maine pühapäev, oli ühtlasi kohtupäev.

7. M. P. — Laan. 8, 14. Kui 2300 aastat lõppevad, algas kohtuaga.

8. M. P. — Jlm. 11, 18, 19. Jumala kohtu tegevust võib mõista kolmes järgus:

1) Lõpuajal vaadatakse läbi kõikide elu. 2) Kohtuotsus õigete üle viiakse täide Kristuse teisel tulekul; õiged saavad päästetud. 3) Suurel kohtupäeval tubande aasta festival, mis järgneb Kristuse teisele tulekuks, määratakse ülekohutuste karistus. 4) Kohtuotsus ülekohutustele viiakse täide tubande aasta lõpul.

9. M. P. Jaf. 2, 11, 12. Kohut mõistetakse kümne läin põhjal.

10. M. P. Rog. 12, 13, 14. Selleks peame oma elu viima kümne käsuga kokkukõlla, et võiksime Issanda suure armu läbi saada kohtust igavesse elu, ühes Issandaga tema riiki.

Ajakohane tõde

1. M. T. — 2. Peetr. 1, 12. Me peame olema kindlalt ajakohases tões. Peame ka uurima Jumala sõna, et võiksime õppida, mis on tema ajakohane tõde.

2. M. T. — 2. Peetr. 2, 5. Kui oli lähemas veeuputus, siis läkitati eriline hoiatus maailmale Noa kaudu. Ta kuulutas tulevast veeuputust, ja see kuulutus oli ajakohane tõde tol ajal. Kes selle tõe põlgasid, läksid kaduma.

3. M. T. — Matt. 3, 1—3. Kui Kristus pidi tulema, siis* sai kuulutatud eriline kuulutus Nistija Johannele läbi, et valmistada rahvast oma väärtjal wastu võtma.

4. M. T. — Matt. 24, 33. Me oleme jõudnud ajasse, millal teesama Issand tagasi tuleb, et lõpetada oma luustustöö. Nii on Jumala poolt antud eriline kuulutus ka tähesolevaks ajaks.

5. M. T. — Jlm. 14, 14. Kristus tuleb, et koguda wilia ja hävitada pattu.

6. M. T. — Jlm. 14, 6—12. Enne kui Kristus ilmub, Jumal saadab erilise kuulutuse. Jlm. 14, 6; 18, 2, 4. Kästakse karta Jumalat, vidada Jumala käsufid ja hoida metsalike märgi eest, sest kohtutund on tulnud. Seda prohvetikuulutust ei tule mõista nii, et kunagi inglid saavad seda kuulutama; see prohvetikuulutus tähendab, et Jumal äratab inimesed, kes seda kuulutust kuulutavad.

7. M. T. — Ap. t. 10, 5, 6. Kuulutus Jlm. 14, 6—12. ütleb, mis peame tegema. Wäga tähtis on, et me kindlalt tähelepanu sellele kuulutusele.

8. M. T. — Lmka 1, 4. Kui ja kuuled kuulutust Jlm. 14, siis tea, et see on ajakohane tõde. Prohvetikuulutust aja iuhkes oleme juba warem käitanud.

Tõeline esindaja

Dr. Robert Laws, kuulus šoti misionär, lõi ühel ööl oma telgi üles Livingstoni jälgedes Aafrikas. Selles ühikus waigas ta heitis magama. Südaöö ta äratati ühe löwi poolt, kes püüdis teki rebida, et pääseda tema kallale. Sunnits oli teki tehtud tugewasti ja selle wastupidawus võimaldas talle mõne kalli minuti jooksul korraldada wastupanu enesekaitseks.

Telgi hästi kudumine oli päästnud Dr. Laws'i elu. Olets see aga olnud koetud hooletult, siis olets pääsemisvõimalus olnud väike.

Tagasi jõudes Šotimaale, misionär läks telgiwab-rikusse, kus tehti kindlaks, kes selle telgi oli kudunud. Dr. Laws läks selle tööliste, tütarlaste, juure ja tänas teda, et ta oli oma töö teinud südamehinnistuse põhjal.

See tütarlaps oli olnud firma õige esindaja. Kindlasti püüdis ta pärast seda juhtumit teha veel paremat tööd. Ta võis olla õnnelik teadmises, et tema töö oli nii palju väärt ja leidnud kõrge hindamise.

Kas oleme meie Kristuse tõelised esindajad. Kas ka meie igapäevase töö paneb wastu läbikatsumistele?

Koguduse kord

Kirjade vastuvõtmine. — Kui kogudus on hääletanud kirja ülekandmise, siis täidab kirjatöötaja vastava lehe (koguduse teate) ja saadab selle kogudusele, kellega liiga soovib ühineda. Vastava koguduse kirjatöötaja esitab kirja jutlustajale või koguduse vanemale, kes toob selle koguduse nõukokku seisukoha võtmiseks, mille järele kiri esitatakse kogudusele tema järgneval koosolekul. Selle järele jäetakse nädal aega ja siis tehakse hääletamisega lõplik otsus liikme vastuvõtmiseks kogudusse. Pärast seda kirjatöötaja kirjutab liikme koguduse nimistusse, märkides ära ka vastuvõtmise kuupäeva. Kirjatöötaja täidab koguduse teate, märkides sellele, et liige on vastu võetud, ja saadab selle tagasi selle koguduse kirjatöötajale, kust liige on tulnud.

Nimistu ülekande ajal. — Ühelgi tingimusel ei või kirjatöötaja kirja ära saates liikme nime koguduse liikmete nimistust välja kirjutada enne, kui ta on saanud vastuse, et liige on võetud teise koguduse liikmeks. Vastasel korral on liige kirjade ülekande ajal kustutatud koguduste nimestikkudest üldse. See oleks vastutamatu tegu ega seda pea lubatama ühelgi tingimusel. Kirjatöötaja, vanem, jutlustaja ja liidu esimees on vastutavad selle asja teostamises kogudustes.

Need liikmed aruannetes. — Veerandi ja aasta lõpul, kui koostatakse koguduse aruandeid, arvestatakse kõik need liikmed, kelle kirjad on saadetud teise kogudusse, aga vastuvõtmise üle pole veel saanud teadet, selle koguduse liikmeskonda, kes saatis kirjad. Kui vastus on saanud liikme vastuvõtmise üle, siis kirjutatakse tema nimi saatja koguduse nimistust välja ja arvatakse järgmisel veerandil liikmete arvust maha. Vastuvõtja kogudus kannab liikme oma nimistusse ja järgmise veerandi aruandes arvestatakse ta liikmete arvule juure.

Kui liige pole vastu võetud. — Kogudus, kellele saadetakse ülekande kirjad, pole kohustatud vastu võtma liiget, kui nad teavad selleks küllalt mõjuvat põhjust. Juhtumil, kui liiget pole võetud vastu, saadab kirjatöötaja kirja tagasi, ühtlasi juure lisades ka põhjuste loetelu. Isik jääb siis samasse kogudusse, kust ta soovis lahkuda. Ta peab aitama kogudusele selgitada küsimusi, mis võisid tõusta teise koguduse vastuvõtmise keeldumisest.

Liikmed, kes on parandusel. — Ühelgi tingimusel ei peaks kogudus hääletama liikme üle, kes on pandud parandusele. See oleks eksimine korra mõtte vastu.

Ainult need, kes on ustavad. — Koguduse kirjad saadetakse ainult neile ära, kes on ustavad ja korralikud liikmed. Kogudus, kes hääletab liikme kirja ülekandmiseks ja siis teeb märkuse kirjale nõrkade kohtade üle, kus liige eksib, tunnistab oma nõrkust ja laiskust liikmete vaimulikus kasvatamises. Kõigile liikmetele peaks antama kindel kasvatus, aidates neid vaimulikele läbieludele; nõnda oleks võimalik saata ka nende kirjad teise kogudusse ilma hoiatava märkuseta.

Kirjade hääletamine liikme nõusolekuta. — Ühelgi juhtumil ei peaks kogudus hääletama kirja liikme tahtmise vastu või ilma liikme nõudeta. Samuti pole ükski teine kogudus seotud liikme vastuvõtmisega, kui kiri on saadetud säärestel tingimustel.

Koguduse liikmeskond on seotud üksikisikuna Kristuse ihu külge. Kogudus peaks tunnistama seda sidet ja hoiduma kõigest, mis näib juhusliku tegevusena.

Teisest küljest on liige kohustatud kaasa aitama koguduse heaolule, tehes iga võimaliku, et koguduses ei oleks sääraseid „õhus rippuvaid“ (mitte kusagil nimekirjas olevaid) liikmeid. Tema kohus on vabastada kogudus raskustest seega, et ta asudes elama teise koguduse piirkonda, nõuaks sinna ka oma kirjad.

Koguduse nõukogu ei või kanda liiget nimistusse. — Koguduse nõukogul pole õigust saata kirju või võtta liiget vastu. Tema õigus seisab selles, et ta esitab need kirjad kogudusele. Kirjatöötajal pole õigust kirjutada liiget välja või sisse muidu, kui koguduse hääletuse järele. Surmajuhtumil pole tarvis ette võtta mingit toimingut, sest siis võib ainult tähistada juba juhtunud tõsiasja.

Liidu kogudus. — Üksikult elavad liikmed peaks ühendatama liidu kogudusega, mis on asutatud, et laiali olevaid usklikke koondada, kellel poleks muidu koguduse eesõigusi. Vanad ja nõrgad liikmed, kes elavad kohaliku koguduse ligiduses, peaksid olema ka kohaliku koguduse liikmed. Nende koguduste kohus ja eesõigus on teenida neid liikmeid. Neid ei peaks liidetama liidu kogudusega, kuigi nad ei asu just maa-alal, mis kuulub vastavale kogudusele.

Liidu ametnikud on ka liidu koguduse ametnikud ja liidu nõukogu tegutseb samuti oma liikmete vastuvõtmise ja väljapanemisega.

Liikmete vastuvõtmine usutunnistamise järele. — Suur ettevaatus peaks olema liikmete vastuvõtmisel nende usutunnistamise järele, eriti

kui nad on varem juba olnud mõne meie teise koguduse liikmed. On küllalt juhtumeid, kus liikmed, kes on pandud välja kogudusest, hiljem esitavad endid mõnele teisele, et usutunnistamise järele saada vastu võetud. Ilma oma eksimiste tunnistamata ja vigade parandamata leiavad nad uuesti tee kogudusse ning koguduse korra mõte ja eesmärk on tehtud sellega tühi-seks.

Kui keegi isik soovib astuda liikmeks usutunnistamise järele, siis peaks tema endine elu põhjalikult järele kuulutama. Koguduse ametnikud peaksid paluma liidu esimehe nõu ja abi. Küllaldane aeg peaks võetama uurimiseks, et saada kõiki vajalikke andmeid. Kui leitakse, et liige on pandud välja teisest kogudusest, siis antagu talle nõu korraldada oma asjad selle kogudusega. Pärast seda kui see on tehtud ja kui liige elab kristlikku elu, võib saata ta kirjad vastu võtmiseks tema elukohale ligemasse kogudusse.

Juhtumil, kui liige soovib vastuvõtmist usutunnistamise järele ja leitakse, et ta on veel teise koguduse liige meie organisatsioonis, ei peaks astutama ühtki sammu tema vastuvõtmiseks enne, kui vastav kogudus saadab ära tema kirjad. Kui see kogudus keeldub saatmast tema kirju ja ja kui liige leiab, et temaga on selles ebaõiglaselt käitunud, siis võib ta pöörduda oma liidu nõukogu poole. Kogudus, kus on tema kirjad, või liidu nõukogu võivad otsustada, kas tema möödunud elu on säärane, et tema jaoks võib saata kirju ja kas ta võib olla koguduse liige. Säärase toimingu tulemus on, et peetakse pühaks kogudusse kuulumist ja eksimustel tehakse need jälle heaks.

Liikmeks kuulumise tingimuste kindlaksmääramine. — Jutlustaja, üksik kogudus ega liit ei oma võimu liikmeks kuulumise tingimuste kindlaksmääramiseks. See võim on ülemaailmsel kogudusel, kes on võimeline General Konverentsi kaudu.

„Jumal toob välja rahva, mitte üksteisest eraldatud isikud, kelledest üks usub üht ja teine hoopis teist asja. Jumala inglid teevad töö, mis on rajatud nende usaldusele. Kolmas ingel juhib ja puhastab rahva, kes liigub koos temaga. Paljud tahavad ette jooksta inglid, kuid nad peavad tähele panema iga tema sammu, järgima rahulikult ega mitte minema kiiremalts kui juhtivad inglid.“ *Tunn. I, lhk. 207.*

Ei mingit liikmete erinimistut. — Kogemused on näidanud, et targeim tee kõigile meie kogudustele on aruandmistel kontrollida liikmete nimistut. Peaks olema vaid üks ni_istu. Ühelgi tingimusel ärgu lubatagu pidada veel eraldi nimistut. Koguduse raamat sisaldagu kõikide liikmete nimed. Liikmete nimed kirjutatagu sisse ai-

Järgid sina Hommikvalvet?

Paljud kaasvõitlejad vastavad rõõmuga sellele küsimusele — jaa! Selle juures tulevad neile meele ilusad waiksed pahvused, kus on kogu perega või ka üksi pahanud Jumalalt õnnistust pärvatööks. Ilus salm, mida nad „Hommikvalve“ juhatusel Piiblist lugesid, oli juhtis, julgustajeks ja tööstiks usuvõitluses päeva jookul.

Hommikvalve järgimisel on juur kasvatustlik ja pühenduslik mõte. Meie peame Piiblit lugema. Peame rohtem juvenema Jumala töötustesse ja õpetustesse. Hommikvalve salm tahab meie rahvast üle maailma juhtida Piibli ning übe ja sama mõtte juure. Tahab, et jaavutafüme übe ja sama eesmärgi ning kasvatustlike übeks ihuts Jeesuses Kristus.

nult pärast koguduse hääletust, kas usutunnistamise järele, ristimisel või kirjade ülekandmisel.

Nimed kirjutatagu välja nimistust samuti alles pärast hääletamist, kas koguduse kirjade ülekandmisel või välja panemisel, välja arvatud surmajuhtumid, mil kirjatometaja omal algatusel märgib selle vastavasse lahtrisse, tähendades ka surma kuupäeva.

Endiste liikmete uuesti ristimine. — Kui liikmed langesid ja elasid sääraselt, et astusid avalikult üle koguduse usust ja põhimõtetest, siis, kui nad pööravad ja soovivad tulla tagasi kogudusse, peab neid uuesti ristitama.

Koguduse viis ei ole nõuda ristimist neilt, kes tulevad meie juure teistest kogudustest, kes on juba ümberpöörarnisel ristitud ja on elanud kristlikku elu selle valguse järele, mis neil oli siis, välja arvatud juhtumid, kus nad ise nõuavad ristimist. Siiski on uuesti ristimine soovitav kõigil juhtumitel.

4. peatükk.

Koguduse korra käsitlemine.

Eksivad liikmed. — „Aga kui sinu vend sinu vastu eksib, siis mine ja noomi teda enese ja tema keskis üksipäinis; kui tema sind kuuleb, siis oled sina oma venna kasuks saanud. Aga kui tema sind ei kuule, siis võta veel üks ehk kaks enesega, et kõik asi kahe ehk kolme tunnistaja suus seisaks. Aga kui tema neid ei kuule, siis anna kogudusele teada. Aga kui tema kogudustki ei kuule, siis olgu tema sinu meelest kui pagan ja tõlner. Tõesti, mina ütlen teile: mis teie iial maa peal seote, peab ka taevast seotud olema, ja mis te iial maa peal päästate, peab ka taevast päästetud olema.“ *Matt. 18, 15—18.*

Juhised koguduse korra käsitluses. — Käitumises eksijatega peaks Jumala rahvas hoolega järgima juhiseid, mis on antud Önnistegijalt Matteuse 18. peatükis.

„Inimlikud olevused on Kristuse omandus, ostetud määratu hinna eest, seotud tema külge armastusega, mida tema ja ta Isa neile kuulutasid. Kui hoolikad peaksime olema üksteisega läbi käies! Inimestel pole õigus plaanitseda kurja oma kaasinimeste vastu. Koguduse liikmetel pole õigust järgida oma tundeid ja kalduvusi läbi käies oma eksijate kaasliikmetega. Nad ei peaks isegi väljendama oma otsust eksimuse kohta, sest sääraselt nad asetavad teiste mõtetesse kurjuse eo. Halvad jutud venna või õe kohta kantakse kiiresti koguduse liikmete keskel edasi. On tehtud vigu ja ebaõigust mõnelt poolt, et pole tahtud järgida Issanda Jeesuse poolt antud õpetusi.

„Kui sinu vend eksib sinu vastu,“ rääkis Jeesus, „mine ja räägi tema viga tema ja enese vahel üksipäinis.“ Matt. 18, 15. Ära räägi teistele seda viga. Tihti räägitakse seda ainult ühele, see räägib teisele, ja siis jälle järgmisele; asjaolu suureneb, pahe kasvab, kuni kogu kogudus peab kannatama selle all. See on Jumala plaan: „Ära mine mitte rutusti välja riiuasja pärast, et sa vahest ei võta viimaks midagi teha, kui su ligimene sulle häbi teinud. Seleta oma riiuasi oma ligimesega ära; ja ära ilmuta mitte üksteise salajat nõu.“ *Õp. s. 25, 8. 9.*

Ära salli pattu oma venna juures; äga ära kisu teda ka paljaks, nii kasvatades viga ja tehes etteheitet kättemaksuks. Paranda teda säärasel teel, mis on näidatud Jumala Sõnas.

Otsi lepitust. — Ära luba haavumist kasvada vihaks. Ära luba sellest kasvada mürgiseid sõnu, mis jätaavad halva mõju nende meeltesse, kes seda kuulevad. Ära luba, et kibedad mõtted veel edasi täidaksid sinu ja teiste pead. Mine oma venna juure ja seleta see asi alanduses ja tõsisesuses.

Milline ka ei oleks eksimuse iseloom, see ei muuda Jumala plaani arusaamatuste ja haavamiste lahendamisel. Rääkides üksinda ja Kristuse vaimus sellega, kes on eksituses, võib tihti kõrvaldada raskused. Mine eksija juure, südames Kristuse halastus, ja püüa lahendada asja. Räägi temaga rahulikult ja sõbralikult. Ära lase ühtki vihast sõna üle oma huulte. Räägi nii, nagu ootaksid sa tema paremat otsust. Tuleta meele sõnu: „See peab teadma, et kes ühe patuse tema eksituse tee pealt ümber pöörab, see päästab hinge surmast ja katab pattude hulga kinni.“ Jak. 5, 20.

Võta kaasa oma venna juure arstim, mis parandaks ta meelepaha. Tee kõik omalt poolt, et

teda aidata. Koguduse rahu ja kooskõla pärast tunne selles eesõigust kui ka kohust seda teha. Kui ta kuuleb sind, oled võitnud endale sõbra.

Kogu taevast on huvitatud nende kõnelusest, keda on haavatud ja kes on eksituses. Kui eksija võtab vastu Kristuse armastuses toodud lepituse pakkumise ja tunnistab oma viga, paludes andestust Jumalalt ja oma vennalt, siis täidab taeva päikesepaiste ta südant. Võitlus on lõppenud. Sõprus ja usaldus on jälle saavutatud. Armastuse õli parandab eksitusest löödud haava. Jumala Vaim seob südame südamega; ja taeva kandlel helisevad uuesti loodud ühenduse pärast.

Kui vennad niiviisi ühendatult kristlikus sõpruses palvetavad koos ja töötavad tulevikus toimida õieti, armastada halastust ja kõndida alanduses oma Jumalaga, siis saavad nad suure õnnistuse osaliseks. Kui nad on teinud paha teistele, siis jätkavad kahetsuse, ülestunnistamise ja paranduse tööd, püüdes täielikult teha head üksteisele. See on Kristuse käsu täitmine.

„Aga kui tema sind ei kuule, siis võta veel üks ehk kaks enesega, et kõik asi kahe ehk kolme tunnistaja suus seisaks.“ Matt. 18, 16. Võta endaga need, kes on vaimuliku meelsusega ja rääkige eksijaga tema vea üle. Ta võib anda järele vendade ühisele manitsusele. Kui ta näeb nende ühtmeelt selles asjas, siis võib tema meel selgineda. „Aga kui tema neid ei kuule,“ mis peab siis tegema? Kas võivad mõned liikmed nõukogus võtta endale vastutuse eksija väljapanemises? „Kui tema neid ei kuule, siis anna kogudusele teada.“ Matt. 18, 16. Kogudus võtku seisukoht oma liikme kohta.

„Aga kui tema kogudustki ei kuule, siis olgu ta sinu meelest kui pagan ja tõlner.“ Matt. 18, 17. Kui ta ei pane tähele koguduse häält, kui ta keeldub vastu võtmast abi, mis tema parandamiseks pakutakse, siis lasub kogudusel vastutus tema lahutamiseks. Tema nimi kirjutatakse siis välja koguduse liikmete nimistust.

Puhkama läinud

Pika ja raske haiguse järele uinus puhkama õndsas lootuses meie kaasõitleja Tallinna I kogudusest, Juulie Paulberg. Adventkoguduses lahkunu teenis oma Issandat ustavalt 20 aastat. Tema vaikne palve ja igatsus nii tervise juures kui ka raske haiguse ajal oli: saada osa esimesest ülestõusmisest.

Õndsad need, kes on puhtad südamest, sest nemad peavad Jumalat nägema.

J. R.

Wäljaandja: S. B. Udov. K. Gesti Liit. Toimetuse ja talituse: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Värengrub. Abitoimetaja: S. Pilt.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooksev arve 192.

„Siitrukk“, Tallinn, Nüüfli 4. 1938.

Hind 15 senti.